

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: T.D., nar. ..., Ev. č. ..., st. přísl. Vietnamská socialistická republika, t.č. v Zařízení
pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Balková, *zastoupený ustanoveným zástupcem Mgr. Ing.*
Jakubem Backou, advokátem, se sídlem Praha, Sevastopolská 378/16, proti **žalovanému:**
Ministerstvo vnitra, IČ 00007064, Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, **o žalobě proti**
rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2017, č. j. OAM-40/LE-LE05-LE05-PS-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 14. 3. 2017 domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“) a současně byla doba trvání zajištění stanovena do 19. 6. 2017.

Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu. Žalovaný se vypořádal s povinností zvážit možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu na stranách 4 a 5 rozhodnutí, kde uvedl „*V průběhu řízení o vyhoštění a zajištění vedeného OKPE Praha bylo také jednoznačně prokázáno, že jmenovaný dlouhodobě a opakovaně pobýval na území ČR neoprávněně, bez jakéhokoliv pobytového oprávnění, nerespektoval svou zákonnou povinnost vycestovat z území členských států EU, a to ani poté, co mu bylo správním orgánem uloženo vyhoštění. Z tohoto důvodu byl také po svém zadržení dne 27. 2. 2017 za účelem realizace vyhoštění zajištěn. V rámci popsanych správních řízení, vedených OKPE Praha, ani ve své žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl žádnou hrozbu spojenou se svým vycestováním z ČR a návratem do vlasti, z čehož je zřejmé, že žádnou obavu z pronásledování ani vážné újmy nepociťuje. Ze žádného jeho vyjádření nevyplývá, že by mu skutečnosti, které jej vedly k podání žádosti, nebyly známy již před zajištěním policií, naopak je evidentní, že veškeré skutečnosti, které jmenovaný uvádí jako důvod pro podání své žádosti, mu byly známy již před zajištěním policií, a žádost o mezinárodní ochranu tedy podal pouze s cílem vyhnout se realizaci vyhoštění a dosáhnout svého propuštění ze zajištění. Z postupu jmenovaného je tedy zřejmé, že proto, aby se vyhnul vyhoštění a mohl setrvat na území ČR a pracovat zde, byť nelegálně, využije jakékoliv možnosti, včetně podání žádosti o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu, že cílem jmenovaného ve skutečnosti není získat ochranu před pronásledováním, resp. vážnou újmu, když se jich neobává, nýbrž snaha vyhnout se svému zajištění a vyhoštění, byl by jeho propuštěním ze zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. V průběhu řízení vedených OKPE Praha bylo také jednoznačně prokázáno, že jmenovaný se vyhýbal svým povinnostem, když vědomě opakovaně nerespektoval svou povinnost vycestovat z území EU, a to ani poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění. Jak navíc vyplývá z výše uvedených zjištění, jmenovaný je osobou, která porušuje právní řád ČR soustavně, což vedlo také k jeho opakovanému odsouzení pro páchanou závažnou trestnou činnost. Třebaže byl již odsouzen, v páchání trestné činnosti pokračoval, a to ještě ve zkušební lhůtě podmíněného trestu, a proto mu byl podmíněný trest změněn na trest nepodmíněný a druhý trest byl uložen také již nepodmíněně. Nicméně ani po propuštění z výkonu trestu jmenovaný své chování nerespektující právní řád ČR nezměnil a pokračuje v jeho porušování. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle názoru správního orgánu účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě jmenovaného svědčí nejen jeho dlouhodobé a opakované nerespektování správního řádu i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání, když při zadržení policií opakovaně slibuje dobrovolné vycestování, po svém propuštění však pokračuje v nelegálním pobytu, aniž by k vycestování učinil jakýkoliv krok. Po svém zajištění za účelem realizace vyhoštění se pak snaží tomuto vyhoštění zabránit podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Je tedy zcela zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Dle závěru Nejvyššího správního soudu judikovaného v rozsudku sp. zn. 9 Azs 192/2014 ze dne 30. 9. 2014 pak jednoznačně platí, že za situace, kdy cizinec nevycestoval z území v době stanovené správním rozhodnutím o vyhoštění, je zásadně vyloučeno uložení zvláštního opatření namísto jeho zajištění.*“

Předmětné vyhodnocení použitelnosti zvláštních opatření zakotvených v ustanovení § 47 zákona o azylu považoval žalobce za zcela nedostatečné, zavádějící a zjevně nesprávné.

Žalovaný fakticky z velké části zopakoval vlastní vyhodnocení důvodnosti zajištění žalobce podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a stejnou argumentací zdůvodnil i nemožnost využití zvláštních opatření, což je zjevně nesmyslné a nepřijatelné. Podle článku 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU: *„Zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob i účel zajištění.“* Tento princip se poté promítne v potřebě primárního využití zvláštních opatření zakotvené v § 46a odst. 1 zákona o azylu, podle nějž ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření. Z logiky věci tedy důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňující využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Je proto zcela nepřijatelné, aby žalovaný zdůvodnil svůj názor na to, že nejsou dány podmínky pro uložení zvláštních opatření z toho důvodu, že žalobce podal svoji žádost o mezinárodní ochranu pouze za účelem zmaření nebo ztížení výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, jednalo by se totiž o porušení právního principu zákazu dvojího přičítání. Souhlasit nelze ani s uvedením důvodu týkající se žalobcovy trestné činnosti, protože tyto skutečnosti mohou být důvodem zajištění žalobce podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. c), ovšem nemohou být ze stejného důvodu okolnostmi, pro které nelze uvažovat o nemožnosti využití zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu.

Prakticky jediným důvodem pro neuložení zvláštních opatření odlišujícím se od zdůvodnění názoru žalovaného na účelovost žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu je pouze to, že žalobce nevycestoval v době určené rozhodnutím o vyhoštění. Žalovaný tak nesprávně vycházel z jakési fikce žalobcovy nespolehlivosti pramenící ze skutečnosti, že žalobce nevycestoval z území České republiky v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění.

Žalobce zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, jakož i do zákona o azylu byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Na tuto skutečnost ostatně Nejvyšší správní soud upozornil již ve svých rozsudcích ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 - 57. Např. v rozsudku ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, tak Nejvyšší správní soud shrnul, co bylo smyslem a cílem jejího přijetí. Z odůvodnění citovaného rozsudku lze uvést následující: *„Cíl právní úpravy zvláštních opatření za účelem vycestování vyplývá ze stěžovatelem zmiňované důvodové zprávy Komise k předkládanému návrhu směrnice, podle níž navrhovaná právní úprava usiluje o omezení používání předběžné vazby a o jeho spojení se zásadou přiměřenosti. Předběžná vazba se použije pouze tehdy, jestliže to je nezbytné k zabránění vzniku nebezpečí skrývání se před spravedlností a jestliže uplatnění méně závažných donucovacích opatření není dostatečně účinné (srov. návrh směrnice Evropského parlamentu a Rady o společných normách a postupech v členských státech při vrácení nelegálně pobývajících státních příslušníků třetích zemí ze dne 1. 9. 2005, č. KOM (2005) 391*

v konečném znění, dostupná na <http://www.europarl.europa.eu>). Podle Soudního dvora Evropské unie návratová směrnice zavádí přesný postup, který mají členské státy použít při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, a stanoví pořadí jednotlivých po sobě jdoucích fází, které tento postup zahrnuje. Realizace vyhoštění musí být prováděna prostřednictvím co nejmírnějších donucovacích opatření. Pouze v případě, že výkon rozhodnutí o navrácení formou vyhoštění může být s ohledem na posouzení každé konkrétní situace ohrožen jednáním dotčené osoby, může být cizinec zbaven svobody zajištěním (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 28. 4. 2011, ve věci C-61/11 PPU Hassen El Dridi, alias Karim Soufi, body 34 a 39, dostupný na <http://eux-lex.europa.eu>). Je tedy zřejmé, že smyslem zmiňované právní úpravy (čl. 15 odst. 1 návratové směrnice a zavedení tzv. zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců) byla snaha o minimalizaci omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců za účelem vyhoštění zahrnutím povinnosti správního orgánu provést úvahu o možnosti aplikace mírnějších opatření před tím, než přistoupí k samotnému zajištění cizince.“

Žalobce upozornil na to, že Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 28. 2. 2016, č. j. 5 Azs 20/2016, po předložení věci rozšířenému senátu výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec již z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, je fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor tohoto názoru a praxe s návratovou směrnicí. Tímto rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ovšem odpadl zásadní argument pro zajištění žalobce (tj. žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 9 Azs 192/2014). Bez bližšího posouzení míry pravděpodobnosti, že žalobce bude mařit řízení o udělení mezinárodní ochrany a nebude spolupracovat s žalovaným, je pak rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Pro úplnost žalobce poukazoval na to, že velmi podobným případem se nedávno zabýval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 12. 2016, č. j. 7 Azs 269/2016-21, v němž rovněž řešil otázku, do jaké míry je třeba se vypořádat s možností uložení zvláštních opatření v případě, že cizinec účelově požádal o mezinárodní ochranu, poté co byl zajištěn po nerespektování správního vyhoštění. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: „Žalovaný odůvodnil svůj postup toliko poukazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, čj. 9 Azs 192/2014 - 29. Uvedený rozsudek se týkal zvláštních opatření podle zákona o pobytu cizinců, a nikoli zvláštních opatření podle zákona o azylu, které se staly součástí zákona o azylu až na základě novely provedené zákonem č. 314/2015 Sb., jenž nabyl účinnosti dne 18. 12. 2015, tj. více než rok po vydání předmětného judikátu. S poukazem na shora uvedené se nelze ztotožnit se závěrem krajského soudu, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí bylo ještě možné označit za dostatečné, byť na samé hranici přezkoumatelnosti. Je naopak třeba přisvědčit stěžovateli, že úvaha žalovaného o nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu byla nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů; žalovaný odůvodnil svůj závěr o nemožnosti uložit zvláštní opatření velmi obecně a nevypořádal se s individuálními okolnostmi stěžovatelčina případu, na což stěžovatelka poukazovala i v žalobě. Tuto vadu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nelze zhojit doplněním chybějící argumentace ve vyjádření k žalobě, příp. ke kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71).

Právě v podrobnosti odůvodnění nemožnosti uložit zvláštní opatření v žalobou napadeném rozhodnutí shledal Nejvyšší správní soud nutnost uzavřít odlišně než v žalovaným zmiňované věci sp. zn. 7 Azs 185/2016. Sám krajský soud shledal dostatečnost odůvodnění k této otázce jako hraniční. “

Jelikož tedy žalovaný posoudil situaci žalobce nepřijatelně paušálně, bez potřebné individualizace jeho případu, s odkazem na nepřiléhavý, a navíc již překonaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, zatížil rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, pro kterou nemůže obstát. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný nesouhlasil s podanou žalobou, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. Žalovaný uvedl, že je přesvědčen o tom, že je z napadeného rozhodnutí jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce naposledy do České republiky přicestoval v roce 2009 za účelem sloučení rodiny. S manželkou a synem, kteří pobývají na území České republiky, však nežije, jsou odloučení. V České republice byl opakovaně odsouzen pro spáchání trestného činu nedovolené výroby a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb. trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a protože porušil podmíněný trest, který mu byl uložen, byl mu dne 20. 3. 2015 nařízen výkon trestu ve věznici s dozorem. Poté, co byl propuštěn z výkonu trestu, nestihl si vyřídit všechny náležitosti pro cestu zpět do Vietnamu. Z tohoto důvodu požádal policii o vízum, aby mohl dobrovolně vycestovat do Vietnamu za svými rodiči. Žalobci bylo vydáno výjezdní vízum s platností do 4. 12. 2016, avšak toto nerespektoval a i nadále zůstal na území České republiky. Na základě tohoto mu bylo rozhodnutím OPKPE Praha č.j. KRPA-494915/ČJ-2016-000022 ze dne 8. 12. 2016 uloženo správní vyhoštění.

Dále z informací poskytnutých žalovanému příslušnými složkami Policie České republiky dle § 87 odst. 1 zákona o azylu žalovaný správní orgán zjistil, že dne 27. 2. 2017 byl jmenovaný v Praze 8 zadržen policejní hlídkou, neboť k prokázání své totožnosti předložil svůj cestovní doklad obsahující výjezdní příkaz s platností do 2. 2. 2017. Nepředložil však žádný doklad opravňující jej k pobytu na území České republiky. OPKPE Praha Lustrací v příslušných evidencích bylo zjištěno, že cizinec se nachází na území České republiky neoprávněně, neboť nedisponuje žádným povolením k pobytu ani jiným dokladem, který by jej k pobytu na území opravňoval. Současně bylo zjištěno, že je veden v Evidenci nežádoucích osob s platností do 4. 1. 2018, neboť mu již bylo správním rozhodnutím OPKPE Praha č. j. KRPA-494915/ČJ-2016-000022 ze dne 8. 12. 2016, které nabylo právní moci dne 14. 12. 2016 a vykonatelnosti dne 4. 1. 2017, uloženo vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 1 rok. Bylo tedy

zjištěno, že jmenovaný pobýval na území České republiky neoprávněně bez platného oprávnění k pobytu a v rozporu se správním rozhodnutím o vyhoštění, svým jednáním tedy mařil výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, které mu bylo uloženo. Z tohoto důvodu byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude i nadále mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Z dostupných informací vyplývá, že žalobce si byl vědom svého opakovaného neoprávněného pobytu a porušování právních předpisů.

Následně po zajištění podal žalobce dne 1. 3. 2017 žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že žádá o azyl, neboť zde má manželku a tři děti, chce zde legálně žít, pracovat a starat se o rodinu. Správní orgán po posouzení skutečností týkajících se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území České republiky a schengenského prostoru dospěl k závěru, že v jeho případě se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv jmenovaný mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, nikoliv až po přibližně 8 letech pobytu na území České republiky, poté co mu bylo rozhodnutím uloženo vyhoštění, opakovaném zadržení Policií České republiky, zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Z jeho jednání je zcela zřejmé, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána zcela účelově, a to především, aby se jmenovaný vyhnul správnímu vyhoštění a zajištění a mohl setrvat v České republice. Rizika vážné újmy při návratu do vlasti se jmenovaný ani v rámci správních řízení, vedených OPKPE Praha, ani při podání žádosti o mezinárodní ochranu neobával. Z daného je tudíž zřejmé, že jmenovanému jde v jeho žádosti o mezinárodní ochranu především o legalizaci jeho pobytu na území České republiky.

Z výše uvedených důvodů proto správní orgán rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Správní orgán připomněl, že: „*V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadatelé hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.*“ (z rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č.j. 5 Azs 24/2008). Správní orgán dále v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2016, č.j. 7 Azs 55/2016, ze kterého vyplývá, že skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR (viz dřívější nerespektování uloženého správního vyhoštění). Cizinec je navíc do 4. 1. 2018 veden v Evidenci nežádoucích osob. Jednání žalobce, jak plyne z jeho pobytové historie, nedává dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení žalobce spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Nemožnost uložení zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu bylo žalovaným správním orgánem dostatečně zdůvodněno v napadeném rozhodnutí na str. 4 - 5. Volba mírnějších opatření než zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložením zvláštních opatření je dostatečně k zabezpečení účasti žalobce na

azylovém řízení. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel azylové správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (viz rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 - 23). Žalovaný přezkoumatelným způsobem uvedl jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobce (především nerespektování uloženého správního vyhoštění), ze kterých vycházel a které nenasvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. V případě žalobce nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu.

K námitce týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu bližšího neposouzení míry pravděpodobnosti, že žalobce bude mařit řízení ve věci mezinárodní ochrany a odkaz na rozsudek č. j. 7 Azs 269/2016-21 ze dne 22. 12. 2016 správní orgán uvádí, že citovaný rozsudek není zcela aplikovatelný na případ žalobce. Jak již bylo uvedeno, v případě žalobce jde o osobu, která soustavně porušuje právní řád České republiky, což vedlo také k jeho opakovanému odsouzení pro páchanou závažnou trestnou činnost. Přestože žalobce uváděl, že se chce vrátit zpět do Vietnamu, kde mu nic nehrozí, opakovaně nerespektoval jak vydané výjezdní příkazy, tak uložené správní vyhoštění. Dle názoru správního orgánu, tak bylo jednoznačně prokázáno, že v případě žalobce nejde o osobu, která bude spolupracovat se správním orgánem.

Pro řízení o žalobě odkazuje žalovaný na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný správní orgán má za to, že postupoval v souladu s právními předpisy. Námitky uvedené v žalobě shledává žalovaný správní orgán jako nedůvodné. Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno jeho rozhodnutí ve věci, proto žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou, ve které žalobce uvedl, že žalovaný se neztotožnil s žalobním bodem, jenž spočíval v námitce nesprávného a nedostatečného posouzení možnosti uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu, přičemž žalobní bod vypořádal tak, že uvedl: „Žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR (viz dřívější nerespektování uloženého správního vyhoštění). Cizinec je navíc do 4. 1. 2018 veden v Evidenci nežádoucích osob. Jednání žalobce, jak plyne z jeho pobytové historie, nedává dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení žalobce spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Nemožnost uložení zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu bylo žalovaným správním orgánem dostatečně zdůvodněno v napadeném rozhodnutí na str. 4 - 5. Volba mírnějších opatření než zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštních opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žalobce na azylovém řízení. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel azylové správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (viz rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 - 23). Žalovaný přezkoumatelným způsobem uvedl jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobce (především nerespektování uloženého správního vyhoštění), ze kterých

vycházel a které nenasvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. V případě žalobce nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. K námitce týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu bližšího neposouzení míry pravděpodobnosti, že žalobce bude mařit řízení ve věci mezinárodní ochrany a odkaz na rozsudek č. j. 7 Azs 269/2016-21 ze dne 22. 12. 2016 správní orgán uvádí, že citovaný rozsudek není zcela aplikovatelný na případ žalobce. Jak již bylo uvedeno, v případě žalobce jde o osobu, která soustavně porušuje právní řád České republiky, což vedlo také k jeho opakovanému odsouzení pro páchanou závažnou trestnou činnost. Přestože žalobce uváděl, že se chce vrátit zpět do Vietnamu, kde mu nic nehrozí, opakovaně nerespektoval jak vydané výjezdní příkazy, tak uložené správní vyhoštění. Dle názoru správního orgánu, tak bylo jednoznačně prokázáno, že v případě žalobce nejde o osobu, která bude spolupracovat se správním orgánem.“

Ve zbylé části vyjádření se žalovaný soustředil výlučně na rekapitulaci důvodů, pro které přistoupil k zajištění žalobce na základě ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, tedy zejména údajnou účelovost žádosti o mezinárodní ochranu žalobce, spočívající v tom, že žalobce svoji žádost o mezinárodní ochranu měl podat pouze s účelem zmařit nebo oddálit výkon správního vyhoštění po svém zajištění v zařízení pro zajištění cizinců.

Žalobce připomněl, že ve své žalobě nikterak nepolemizoval s údajnou účelovostí žádosti o mezinárodní ochranu, nýbrž nepovažoval za správné vyhodnocení údajné nemožnosti využití zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu. Žalovaný však ve svém vyjádření pouze uvedl, že údajná nedůvěra vůči žalobci a obava z toho, že bude pokračovat v hrubém porušování českého právního řádu, pramení z jeho pobytové historie na území České republiky, přičemž žalovaný zdůraznil kromě nelegálního pobytu na území České republiky nerespektování uloženého správního vyhoštění.

Žalobce ovšem tuto úvahu, kterou se žalovaný snaží ospravedlnit údajnou neúčelnost využití zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu, zásadně odmítá. Žalovaný očividně přejímá obvyklé úvahy správního orgánu provádějícího řízení o zajištění cizince za účelem zabezpečení výkonu správního vyhoštění podle ustanovení §§ 124, 124b či 129 zákona o pobytu cizinců, tedy závěr spočívající v tom, že pokud se cizinec, který má být vyhoštěn či předán podle mezinárodní smlouvy nebo přímo použitelného předpisu, v minulosti dopustil nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění či pokud se snažil utajit svoji identitu (zvláště využitím padělaných nebo pozměněných dokladů, což je i případ žalobce), nelze uvažovat o alternativních způsobech zakotvených v ustanovení §§ 123b či 123c zákona o pobytu cizinců.

Těmto úvahám příslušných správních orgánů (tj. příslušných odborů cizinecké policie) jistě nelze upřít jisté ratio, jímž je předpoklad, že cizinec, který v minulosti nerespektoval vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění a na území České republiky nelegálně setrval, jen těžko dobrovolně vycestuje a nebude nadále pobývat na území České republiky. Přesvědčení o neúčelnosti zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu ovšem musí být z logiky věci založeno na důvodech zcela jiného druhu. Zatímco smyslem zvláštních opatření podle ustanovení § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců je

zabezpečit to, aby cizinec spolupracoval při řízení o správním řízení a ve většině případů tedy i následně vycestoval z České republiky, smyslem zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu je naproti tomu to, aby žadatel o mezinárodní ochranu spolupracoval v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Zatímco v případě řízení o vyhoštění je zájmem takového cizince snažícího se všemi prostředky setrvat na území České republiky zmizet z dosahu policie a znemožnit tak výkon správního vyhoštění, v případě řízení o udělení mezinárodní ochrany je zájmem žadatele plně spolupracovat s žalovaným, aby si tak zabezpečil legální pobyt na území České republiky alespoň do doby azylového řízení a následných přezkumných řízení u obecných správních soudů a u Nejvyššího správního soudu. Pokud je tedy zřejmé, že žadatel má zájem setrvat právě na území České republiky (a nejedná se tedy o osobu, která území České republiky využívá pouze k transferu do jiného, cílového státu), je závěr o tom, že minulá porušení zákona o pobytu cizinců vztahující se k povinnosti pobývat na území České republiky na základě řádného pobytového oprávnění, implikují závěr, že by takový žadatel mařil spolupráci s žalovaným při řízení o udělení mezinárodní ochrany, zcela nepodložený a *prima facie* nesprávný. Zájem žadatele je naopak přesně opačný. Lze dokonce konstatovat, že čím usilovněji se takový žadatel snažil v minulosti setrvat na území České republiky, a to především po době vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, tím spíše se bude snažit spolupracovat s žalovaným během řízení o udělení mezinárodní ochrany, aby tak zachoval svůj status žadatele o mezinárodní ochranu a s tím spojené pobytové oprávnění.

Lze tedy uzavřít, že výše citovaný názor žalovaného je v případě zvažování aplikovatelnosti zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu nepoužitelný, neboť pobyt na území České republiky i po době vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění rozhodně nenaspovídá tomu, že by žalobce hodlal řízení o udělení mezinárodní ochrany mařit, čímž by přišel o svůj legální pobytový status na území České republiky, jenž je ostatně bezpochyby jeho cílem. Při tom nehraje roli, jak obtížně dosažitelný takový cíl může být.

Soud neshledal žalobu důvodnou.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního, neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem*

vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“

Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany

a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo

b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“

Dle § 47 odst. 2 zákona o azylu „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“

Veškeré námitky žalobce v dané věci se vztahovaly k tomu, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.

Žalobce namítal, že žalovaný zopakoval vlastní vyhodnocení důvodnosti zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a stejnou argumentací zdůvodnil i nemožnost využití zvláštních opatření, což považoval za nesmyslné a nepřijatelné a odkázal na právní zásadu zákazu dvojího přičítání.

Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle odst. 2 tohoto ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že k prokázání své totožnosti předložil svůj cestovní doklad obsahující výjezdní příkaz, současně bylo zjištěno, že je žalobce veden v Evidenci nežádoucích osob s platností do 4. 1. 2018. Žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez platného cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu a nerespektoval svou zákonnou povinnost vycestovat z území členských států EU. Žalobce pobýval na území ČR dle svých vlastních slov přibližně 8 let. Žádost o mezinárodní ochranu si žalobce podal teprve tehdy, když byl zadržen policií a bylo mu uloženo správní vyhoštění, a poté co byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Z tohoto důvodu by dle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce, že naprosto nerespektuje právní řád ČR a také jeho účelové jednání, spočívající v podané žádosti o mezinárodní ochranu. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení

mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento důvod zajištění je reakcí na čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, podle kterého může být žadatel zajištěn, je-li zajištěn v rámci řízení o navrácení podle návratové směrnice nebo výkonu vyhoštění a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení. Z jeho jednání bylo tedy zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nebude i nadále respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Soud k výše uvedené námitce konstatuje, že správní orgán ve svém rozhodnutí uvedl podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, které odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu.

Zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, čj. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“

Správní orgán při posuzování, zda by bylo účinné uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, dle názoru soudu dostatečně odůvodnil a neporušil zásadu zákazu dvojího přičítání, protože nemůže být bráno k tíži správnímu orgánu, že použil podobnou argumentaci k neuplatnění zvláštních opatření, když se jednalo o zásadní skutečnosti. Soud se tedy ztotožňuje s postupem žalovaného, který po dostatečném vyhodnocení, zda by bylo v případě žalobce zvláštní opatření účinné, od jeho užití upustil. Ze správního spisu a z odůvodnění rozhodnutí je jasné patrné, co žalovaného vedlo k daným závěrům. Soud proto tuto námitku neshledal důvodnou.

Žalobce dále poukázal na skutečnost, že žalobcova trestná činnost může být důvodem pro zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, ovšem nemůže být ze stejného důvodu okolností, pro kterou nelze uvažovat o nemožnosti uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu.

Soud k tomuto uvádí, že správní orgán ve svém rozhodnutí poukázal na skutečnost, že žalobce páchal na území České republiky trestnou činnost, tato skutečnost však neměla vliv na zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, ale správní orgán ji zohlednil při posuzování případné účinnosti zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, což nemůže být žalovanému bráno k tíži, jelikož správní orgán musí při přezkoumávání účinnosti zvláštních opatření vycházet zejména z předchozího jednání cizince, z jeho celkového postoje k plnění zákonných povinností a jeho vztahu k právním předpisům a pravomocným rozhodnutím. Proto soud tuto námitku nepovažuje za důvodnou.

Žalobce odkázal na čl. 15 Směrnice č. 2013/33/EU a uvedl, že zákon o azylu musí být vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51.

Zdejší soud k tomuto uvádí, že rozhodnutí správního orgánu bylo zcela v souladu s čl. 15 Směrnice č. 2013/33/EU. Soud se ztotožňuje s rozsudkem Nejvyššího správního soudu, který uvedl žalobce, ale je nutné poukázat na to, že správní orgán se dle názoru soudu dostatečně vypořádal a posoudil, zda by v jeho případě bylo uložení zvláštních opatření účinné. Soud má za to, že správní orgán dospěl k závěru o neúčinnosti uložení zvláštních opatření až po konkrétním a individuálním posouzení situace, v níž se žalobce nachází. Soud se tedy zcela ztotožňuje s rozhodnutím správního orgánu a vzhledem k tomu shora uvedenou námitku nepovažuje za důvodnou.

K tvrzení žalobce, že v případě řízení o udělení mezinárodní ochrany je zájmem žadatele plně spolupracovat s žalovaným, aby si tak zabezpečil legální pobyt na území ČR, soud uvádí, že žalobcem předestřený zájem pobývat na území ČR v souvislosti s žádostí o mezinárodní ochranu, která byla vyhodnocena jak žalovaným, tak i zdejším soudem jako účelová, nezavdává věrohodnou záruku spolupráce s žalovaným v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. Žalobce za dobu svého pobytu vědomě a opakovaně porušoval právní řád České republiky. Proto soud tuto námitku nepovažuje za důvodnou.

Žalobce namítal, že jediným důvodem pro neuložení zvláštních opatření odlišujícím se od zdůvodnění názoru žalovaného na účelovost žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu je to, že žalobce nevycestoval v době určené rozhodnutím o vyhoštění.

Soud se ztotožňuje s názorem, který ve svém rozhodnutí správní orgán mimo jiné uvedl „*Z postupu jmenovaného je tedy zřejmé, že proto, aby se vyhnul vyhoštění a mohl setrvat na území ČR a pracovat zde, byť nelegálně, využije jakékoliv možnosti, včetně podání žádosti o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu, že cílem jmenovaného ve skutečnosti není získat ochranu před pronásledováním, resp. vážnou újmu, když se jich neobává, nýbrž snaha vyhnout se svému zajištění a vyhoštění, byl by jeho propuštěním ze zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany*“.

Soud dále uvádí, že správní orgán se dostatečně vypořádal, zda by bylo uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu účinné. Správní orgán uvedl, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žalobce pobýval na území České republiky téměř 8 let a žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal, až po jeho zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Možnost podat žádost o mezinárodní ochranu tedy žalobce nepochybně dříve měl a jeho jednání bylo vyhodnoceno jako účelové.

Žalobce po celou dobu svého pobytu na území České republiky mohl podat žádost o mezinárodní ochranu. To učinil, až po jeho zadržení v Zařízení pro zajištění cizinců a uložení správního vyhoštění. Žalobce se tedy na území České republiky nacházel

neoprávněně bez platného cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu a navíc mu bylo vydáno výjezdní vízum s platností do 4. 12. 2016, avšak toto nerespektoval a i nadále zůstával na území ČR. Na základě tohoto mu bylo dne 8. 12. 2016 uloženo správní vyhoštění. Dne 27. 2. 2017 byl žalobce zadržen policejní hlídkou, neboť k prokázání své totožnosti předložil svůj cestovní doklad obsahující výjezdní příkaz s platností do 2. 2. 2017 a současně bylo zjištěno, že je veden v Evidenci nežádoucích osob s platností do 4. 1. 2018. V průběhu správního řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce se vyhýbal povinnostem, nerespektoval svou povinnost vycestovat z území Evropské unie, zcela vědomě pobýval na území ČR neoprávněně bez platného oprávnění k pobytu a v rozporu se správním rozhodnutím o vyhoštění. Z jeho jednání je zcela zřejmé, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána zcela účelově, a to především, aby se jmenovaný vyhnul správnímu vyhoštění a zajištění a mohl setrvat na území ČR. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že z chování žalobce je zcela možné předpokládat maření řízení o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán tak posoudil situaci žalobce zcela dostatečně a oprávněně uvedl, že za těchto okolností by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo účinné a lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR.

Žalobce v žalobě upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, čj. 5 Azs 20/2016, který dle názoru žalobce uvádí, že rozšířený senát výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec již z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, je fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor tohoto názoru a praxe s návratovou směrnicí. Dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2016, čj. 7 Azs 269/2016 – 21, který uvádí, do jaké míry je nutné se vypořádat s možností uložení zvláštních opatření v případě, že cizinec účelově požádal o mezinárodní ochranu.

Podle názoru soudu se žalovaný dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Žalovaný dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, neboť žalobce nejenže dlouhodobě, opakovaně a vědomě nerespektoval právní řád ČR, ale také jednal zcela účelově. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v detenčním zařízení pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, a zároveň proto shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona.

Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. V případě žalobce, který na území ČR pobýval 8 let a vědomě a dlouhodobě nerespektoval právní řád České republiky, vede soud k jednoznačnému závěru, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. S ohledem na shora uvedené tak mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu nebylo možné použít a zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.

Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a se Směrnicí Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU a rozhodnutí lze považovat za zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 12. dubna 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně